

ПЛАНУЄТЬСЯ МАСШТАБНА ЕКРАНІЗАЦІЯ

Габріель був весь у крові, коли ввірвався до поліцейського відділка. Його хотіли вбити. Чоловік на ім'я Гіт, у якого був жахливий список жертв. Габріель мав стати 55-ю жертвою. Класична історія про серійного вбивцю, подумав би детектив Дженкінс, – якби через кілька днів до відділка не зайшов той самий Гіт і не заявив, що ледь не став 55-ю жертвою маніяка на ім'я Габріель. Дженкінс розуміє, що ці двоє якимось пов'язані. Та один із них – свідок. А інший – убивця. Тільки одному з них відомо, що насправді означає цифра 55. Якщо це номер нової жертви, то чиє ім'я буде наступне?..

Трилер, що майстерно інтригує на початку, а у фіналі змушує затамувати подих.

Amazon

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5106-9

9 786171 251069

ДЖЕЙМС ДЕЛАРГІ

55

ДЖЕЙМС ДЕЛАРГІ

55

ТИ МОЖЕШ СТАТИ НАСТУПНОЮ ЖЕРТВОЮ

55

JAMES DELARGY

A Novel

ДЖЕЙМС ДЕЛАРГІ

Роман

ХАРКІВ КЛУБ
2019 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
Д29

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

This edition is published by arrangement with The Peters Fraser and
Dunlop Group Ltd and The Van Lear Agency LLC

Перекладено за виданням:
Delargy J. 55 : A Novel / James Delargy. — London :
Simon & Schuster, 2019. — 432 p.

Переклад з англійської *Єлени Даскал*

Дизайнер обкладинки *Аліна Белякова*

ISBN 978-617-12-5106-9
ISBN 978-1-4711-7752-1 (англ.)

© James Delargy, 2019
© Depositphotos.com / Buffy1982,
massonforstock, обкладинка,
2019
© Неміро Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

Тим, хто ніколи не отримував шансу

1

Його легені палали так, наче він узагалі дихав не киснем, а тією задушливою червоною курявою, що здіймалася з кожним кроком. Кроки завели його в нікуди. Тут не було нічого, крім хащів, принаймні це він знав. Тут не було нічого, та світ однаково душив його, низькі гілки витягалися, щоб схопити собі дещицю плоті, щоб прихистити його в цьому місці назавжди.

Їм це майже вдалося. Але він утік. А тепер біг, рятуючи своє життя. Він не вірив, що доводиться втілювати цю шаблонну фразу в реальність. Не почувався живим. Аж ніяк. Нищівний страх ув'язнення пожирав усе, доводилося вимушено зосереджуватися на кожному кроці, кожному видиранні на скелі та пірнанні між дерев. Він почувався твариною, зведеною до основних інстинктів виживання; все навколо поділялося на дві прості категорії — загроза чи безпека.

Довгі пальці неблаганного сонця тяглися між деревами, випалюючи на своєму шляху ґрунт, кидаючи плями на голу землю, але не пропонуючи осяйної дороги до свободи. Повсюди дерева і каміння, дерева і ще більше клятих каменюк. Він і гадки не мав, чи наближається до цивілізації, чи заглиблюється в безлюдні хащі.

Біля чергового розпеченого сонцем каменя його щиколотки напружилися, немов кайдани досі тягли їх донизу. Він гадав, що холодний іржавий метал обмежуватиме його рухи, аж поки той псих не надумає його вбити. Зупинитися він не міг. Попри біль, виснаження і брак повітря у легенях, який паралізував, знесилював його ще більше, він не міг зупинитися. Зупинка означала смерть.

Між деревами попереду він помітив просвіт. Сподівався, що це межа пекла, за якою знайдеться дорога, ферма,

брудна стежка — будь-який знак справжнього світу. Нагнав у легені ще повітря і рвонув до світла. Викинута вперед ступня натрапила на камінь, який, напевно, залягав тут століттями, і до сьогодні його ніхто не турбував. Втративши рівновагу, він витягнув руку, але вхопив лише повітря. Тоді нашттовхнувся плечем на стовбур дерева, яке здригнулося, але встояло. Якимось дивом це вдалося і йому.

Лісосмуга перервалася. Сонце засліпило йому очі, і мрії натрапити на цивілізацію випарувалися. Він стояв перед невеличкою галявинкою з п'ятьма чи шістьма латками голої землі; прямокутними латками, що були схожі на... моголи. Він знав, що варто йому зараз здатися, і він негайно опиниться в одній із них.

Випростався. Боліла кожна клітинка тіла. Піт просочив одяг. Прикипівши поглядом до цвинтаря, він обійшов його і знову опинився серед каміння й дерев. Наче повернувся власними слідами назад.

Дорога тут знову здіймалася вгору, і ноги приєдналися до легень, протестуючи проти цього безперервного знуцання. Блакитне мерехтіння безхмарного неба вдалині підказувало, що там верхівка пагорба; вдала позиція, щоб зорієнтуватися.

Він вгамував протест ніг і легень, але, тамуючи цей бунт, прогавив перекручений корінь дерева, що стирчав із землі. Перечепився — на нього не чекала розпушена земля, що пом'якшила б падіння, лише випалений ґрунт і повне обличчя пилуки. Він здушив болісний крик, злякавшись, що видасть себе, але віддуння обірваного зойку, лише посиленого твердою землею, глузувало з нього, заглушуючи пташиний щебет, цвіркотіння комах і звуки, які видавав його ймовірний вбивця.

Верхівка пагорба принесла лише нове сум'яття. Це була не вдала позиція, а нещасний триметровий схил. Перелякане зиркання ліворуч та праворуч підтвердило, що безпечного шляху вниз немає.

Часу, щоб знайти інший маршрут, у нього не було. Пошттовх у спину — і він важко впав в багнюку. Перевернувся саме вчасно, щоб ліва щока зустрілася з чийось кулаком. Удар вийшов ковзний, але цього вистачило, щоб змусити його на долю секунди заплющити очі. Стиснувши кулак,

він щодуху загамселив у відповідь. Рука втрапила у щось тверде — напевно, плече. Нападник своєю чергою штрикнув його у стегновий м'яз гострим коліном. Від болю очі розплющилися, але картинка розпливлася. Без конкретного плану чи навіть пристойної координації він розкидав кілька нестямних стусанів. Деякі потрапили у ціль, а інші молотили повітря. На кожний удар супротивник відповідав двома точними ляпасами по голові та шиї; серія глухих соковитих стусанів розсипала перед очима безвартісні діаманти. Його смикнули за волосся і гупнули лицем об землю, яка не знала ні поступливості, ні співчуття. Темрява обхопила мозок своїми пазурами, загрожуючи назавжди його вимкнути. Якщо він знепритомніє, пиши пропало. Тягнучись угору, він схопив темний силует над собою. Міцно вчепившись у руки нападника, перевернувся на бік, із зусиллям шукаючи важіль. Там, де мала бути земля, її не виявилось, і здалося, наче він перекочується цілу вічність; його пройняло відчуття невагомості, немов удари звільнили мозок від дії гравітації. Водночас накрило якимось блаженним, майже сюрреалістичним відчуттям. Усе скінчилося. Його вбили, він потрапив на той світ і вже нічого не може з цим удіяти.

Усе змінило приземлення.

Земля вибила з нього повітря. Немов душа вилетіла. Розплющивши очі, він подивився на грубу сіро-коричневу стіну гірського хребта, що зникає десь далеко вгорі, і клаптик слабкої блакиті над ним. Коричневий, сірий та синій кольори потьмянішали — і він зомлів.

2

Містечко Вілбрук було домівкою Чендлера Дженкінса. Ціле його життя. Усі тридцять два довгих посушливих роки минули в пастці на плато Пілбара на просторах Західної Австралії; найскромніші припущення стверджували, що цій ділянці суші близько двох з половиною мільярдів років, і колись вона була частиною древнього континенту Ур¹.

¹ Стародавній континент, можливо, перший на Землі; сформувався три мільярди років тому. (Тут і далі прим. пер.)

Іноді Чендлер вірив, що ці доісторичні атоми просочилися йому в кістки й передчасно його зістарили. Мідно-червона пилюка, вогняна глазур цієї випаленої майже до пня землі вчинила так із багатьма людьми.

Місто стояло на оголеній гірській породі за сотню кілометрів від найближчого поселення, Портмана, дорога до якого тягнулася вдалині, мов покручений хвіст дракона. Сам Вілбрук не був старим навіть за австралійськими мірками: першу газетну згадку про нього датовано кінцем ХІХ століття. Містечко назвали на честь відомого золотошукача з Олбані, який покинув квітучі землі з зеленими виноградниками на півдні, щоб порпатися тут у багнюці, шукаючи багатств. І він знайшов їх. Чимале родовище золота; самородки стирчали із землі, як маршмелу з дитячих пластівців на сніданок. Подекуди такі великі, що підняти їх можна було тільки двома руками. Поповзли чутки, і незабаром тут вирости халупки, дерев'яні споруди, що кидали виклик силі тяжіння і смаку. За халупками не забарилися ділові заклади: бари, сауни, борделі. Щонайменше по два кожного штабу. Населення стрімко виросло, тисячі людей видиралися сюди за статками, статті в газетах переконували, що це місце для втілення мрій. Але мрія швидко померла: брили золота несподівано скоротилися до величеньких крупинок, які потрапляли в іржаві ванночки. Утім людський потік не вщухав; вони розпачливо промивали в струмках каміння і багнюку, а потім тамували горе віскі та жінками, за яких не в змозі були заплатити. Разом із боргами росла напруга.

Наслідком стало барило пороху, що вибухнуло однієї літньої ночі, коли десяток чоловіків влаштували стрілянину на Мейн-стріт; єдиний, хто вижив, Томато Том Келлі, помер наступного дня від розриву плечової артерії. Поки насилля множилося, пошуки багатства згортались. Лікарі, правники та крамарі забралися першими, попливши за новішою золотою лихоманкою; п'ятитисячне містечко, яке колись швидко росло, схудло приблизно на чотири п'ятих і животіло лише завдяки кільком барам та борделям, що міцно стояли на ногах. Їхньому бізнесу ніщо не сприяло краще за розпач.

Коли золото закінчилось, місцевим родинам довелося перебиватися тим, що виросло на землі, і для людей це

було так само нестерпно, як і для тварин, яких вони намагалися розводити. Так тривало майже сорок років — містечко ледве дихало. А потім під вкритою рубцями землею знайшли залізну руду і блакитний азбест. Новий прорив стався, коли гірничодобувні корпорації почали скуповувати великі смуги землі за такою приємною ціною, що гріх було торгуватися. Це привело до стрімкого розвитку, а потім до зведення першого цегляного будинку в містечку. А тоді, як вже колись було, прибутковість різко впала, і компанії без зайвої сентиментальності чи докорів сумління посунули свої розробки на кілька годин шляху до Портмена, наче змія, що залишила по собі тоненьку обгорточку старої шкіри.

Чендлер із сім'єю жили у цій порожній обгорточці, і, пропри її недоліки, він пишався містечком. Його містечком. Чендлер був тут сержантом поліції, а фактично шерифом; це було доречно, зважаючи на те, що містечко досі виглядало так, наче застрягло в кінці XIX століття. Широка головна вулиця могла похизуватися гудроном там, де колись лежала втрамбована багнюка; дорога майже білосніжно блищала на сонці, а бетонний острівець у центрі міста дарував не таку вже й необхідну розраду від поодиноких заторів. Над тротуарами вигиналися різнокольорові веранди, пропонуючи прихисток якщо не від неблаганної спеки, то принаймні від сонця; вигадливі металеві стовпи, що непорушно стояли тут із минулого століття, залишалися останніми бастіонами давно минулих часів.

Під'їхавши до бетонного карцеру, який слугував тут за відділок, Чендлер глипнув у дзеркальце. Звідти на нього подивилося схильне округлюватися з плином часу обличчя привабливого чоловіка, що наближався до середини четвертого десятка. Це обличчя боролось з безсонними ночами та життям самотнього батька, біляве волосся вже втратило свій об'єм, хоча поки що не територію. Світлий чуб і легка засмага, якою Чендлер хизувався, додавали йому вигляду літнього серфера, хай навіть це і близько не було правдою. Чендлер тримався якомога далі від моря. На суші він принаймні міг бачити, що саме збирається його вбити.

Білл Ешкрофт, старший сержант, у червні вийшов на пенсію, тимчасово передавши Чендлерові командування. Не те щоб у них п'ятох було багато роботи: кілька порушень правил дорожнього руху, трохи домашніх сварок або поодинокі образи в одному з трьох місцевих барів, де не так аж змагалися за клієнтів, щоб обслуговувати тих, кого повиганяли з інших закладів. Утім квотою для відділка було п'ятеро працівників, і Поліція штату Західна Австралія докладала максимум зусиль, щоб весь особовий склад залишався на місці, побоюючись, що, загубивши одного, всі інші розлетяться, як кісточки доміно.

Чендлер увійшов до відділка. Його новобранець, Нік Кіріакос, улаштувався за стійкою при вході: доки сержант не вирішить, що хлопець здатний виконувати свій громадський обов'язок, це місце залишатиметься його постійним постом.

Дженкінс не мусив ризикувати, виводячи на вулиці озброєного двадцятидворічного хлопця, хай навіть той довів свою розсудливість та пошану. Це був допитливий молодик, якому кортіло догоджати, кортіло вчитися й кортіло демонструвати свою різноманітну та тривожну обізнаність у біографіях серійних убивць.

Таня, його старший констебль і друга за рангом особа, вже влаштувалася за своїм столом. Вона ніколи не запінювалася і була так само ретельно зібрана, як її кінський хвіст. Вона виходила в ранкову зміну, щоб по обіді забирати трьох своїх дітей із початкової школи з іншого кінця міста; усі діти вискочили швидкою чергою протягом п'ятирічної відпустки, з якої жінка лише нещодавно повернулася. Чендлер гадав, що запліднення щоразу було штучне. У Тані все завжди скидалося на військову операцію. Якщо його підвищать, він рекомендуватиме, щоб її теж підвищили. Вона на це заслужила. Будь-хто, пораючись із дітьми і роботою, заслуговує на все, що вони мають. Кому про це знати, як не йому. Він мав двох дітей. А в Тані принаймні був партнер, який їй допомагав.

Чендлер прослизнув до свого кабінету. Система кондиціонування знову вийшла з ладу, і відділок здавався липким, як клей. Чоловік сів і визирнув у вікно на далекий Гард-

нерз-Гілл, скелястий, вкритий деревами пагорб, названий на честь першого мера містечка.

Здалеку Пагорб здавався чарівним. Високі прямі дерева, що стриміли аж до неба, вкривали видимий з міста схил; ця соковита зелень — як аномалія на тлі червоної землі. За хребтом лежали тисячі гектарів дичавини. Тієї незайманої природи, що завжди вабила до себе дослідників. Однак навіть досвідчені туристи, що звикли до екстремальних умов, вважали її непоблажливою. Вона приваблювала тих, хто хотів знайти себе. А іноді — себе загубити.

Для Чендлера це був звичайний день, тихий і сповнений рефлексії. Та незабаром усе мало різко змінитися.

Крізь прочинені двері долинув галас. Голосу Дженкінс не упізнав, але впізнав розпач. Він спробував вгадати акцент — південь, далекий південь, можливо, Перт. Якщо це правда, то людина — чоловік — опинилася далеко від дому.

— Сержанте, гадаю, вам слід вийти сюди, — поклікала Таня.

Її зазвичай спокійний голос пролунав схвильовано.

Звісивши ноги зі стола, Чендлер оправив своє черевце. Воно розрослося багато місяців і років тому, після того як від чоловіка пішла Тері; неначе тіло вирішило, буцімто можна зарадити тому, що у господаря забрали якусь частину, збільшившись для компенсації.

Сержант увійшов до контори. За Таніним столом — перший пункт зв'язку після високої стійки — сидів нервовий чоловік, якому на вигляд було приблизно двадцять п'ять. Його футболка і джинси виказували, що незнайомця добряче побили.

Чендлер торкнувся шиї і лайнувся. Він забув свою краватку із застібкою. Чоловік не був затятим прихильником форми, але віддавав їй перевагу, коли зустрічався з представниками громадськості. Це додавало авторитету.

— *Прибери такого вигляду, наче володієш цим місцем, — навчав його Білл, — але гій так, наче керуєш ним.*

Поки він наближався, Таня стояла поруч із чоловіком, обережно його роздивляючись. Навіть Нік під'їхав сюди від стійки, немов, залишаючись у кріслі, продовжував виконувати призначену йому роль чергового.

Відвідувач підвівся. Таня своєю чергою позадкувала, готуючись діяти. Чоловіків переляк розповзався. Чендлер помітив, що вони майже однакового зросту, хоч і різної комплекції; в чоловіковому погляді переважала знервованість — очі перестрибували із Дженкінса на стіни і підлогу, неначе шукали собі кращого місця. Схоже, тіло їхнього гостя збагнуло, що очі шукають нагоди втекти, і звузило їх, перетворивши на щілини, щоб запобігти цьому. Здавалося, чоловіка мучив біль.

— Він хотів, щоб я став п'ятдесят п'ятим номером, — пролопотів він, уперше подивившись Чендлерові прямісінько у вічі. Потім здригнувся і міцно стиснув повіки.

Чендлер відзначив собі дещо подумки. Безсумнівно, перський акцент. Куштики щетини на обличчі підказували, що тижнями їх торкалося лише грубе лезо тупої бритви.

Мандрівний робітник, припустив Дженкінс; надто розсудливий і трохи засвіжий, щоб бути волоцюгою.

— Про що ви? — запитав Чендлер, зберігаючи спокій попри те, що несподівана поява закривавленого незнайомця збентежила його.

— П'ятдесят п'ятим, — повторив чоловік.

Чендлер подивився на Таню, шукаючи допомоги. Вона похитала головою.

— П'ятдесят п'ятим... ким? — перепитав Дженкінс. У нього виникло бажання простягнути руку і торкнутися чоловікового плеча на знак підтримки та розради, однак сержант непокоївся, що це може налякати його.

— Ч-ч-чолов'яга. Вбивця.

— Який вбивця?

— Той, хто викрав мене. Відвіз мене... туди. Ліси... дерева. — Чоловік тицьнув у товсту стіну. Чендлер збагнув, що він показує на Гарднерз-Гілл за цеглою.

— Який вби...

— Божевільний.

Ноги у чоловіка тремтіли. Джинси були вкриті плямами крові, але вона не здавалася свіжою, мовби висохла на сонці. Однак Чендлерові не хотілося, щоб незнайомиць упав. Він потягнувся до чоловікової руки, але той поморщився від болю.

— Усе гаразд, ми тут, щоб допомогти. — Обережно опустивши його назад на стілець, сержант трохи чіткіше відчув, що володіє ситуацією. — Як вас звуть? — запитав він.

— Габріель.

— Дуже добре, Габріелю. Я Чендлер. Я місцевий сержант поліції. Ви знаєте, де ви?

Габріель похитав головою.

— Ви у Вілбруку.

Дженкінс помітив у чоловікових очах спалах чогось, чогось, що здалося йому надією. Надією, що він знайшов безпечне місце. Чендлер продовжував давати йому крихти інформації, сподіваючись зміцнити це відчуття.

— Вілбрук, Західна Австралія. Це Таня, мій старший констебль, і Нік, ще один констебль. А ви звідки?

Палець знову змахує в напрямку стіни.

— Звідти.

Чендлер спробував підбадьорити чоловіка втішливою усмішкою.

— Я маю на увазі, де ви жили?

— У Перті... але я подорожував.

Він відкинувся на стільці. На мить здалося, що чоловік ось-ось сповзе на підлогу.

— У вас є якийсь посвідчення особи?

— Він його вкрав.

Чендлер кивнув.

— Гаразд... ви дізналися його ім'я, Габріелю?

Чоловік мовчав. Очі, вивчивши кімнату, почали заплющуватися.

Чендлер знову подивився на його одяг. Засохла кров означала, що серйозних ран немає, однак він не міг відкидати невиявлений крововилив у мозок.

— Чи ви...

— Гі-і-і-і-іт, — протяжно зітхнув Габріель.

— Гіт? — Чендлер кивнув Тані, яка вже записувала ім'я.

Габріель кивнув.

— Маніяк. Його звали Гіт. Він украв моє посвідчення особи.

Тіло, яке здавалося застиглим на стільці желе, раптом заціпеніло та спробувало підвестися.

— Я мушу вибиратися звідси. — Ступивши крок уперед, Чендлер знову посадив його на місце. Він зник до такої реакції, коли комусь хотілося втекти. Чимало людей, опинившись у поліційному відділку, мріяли негайно втекти, гадаючи, що варто їм залишитися тут трохи довше, і їх неодмінно в чомусь звинуватять.

— Залишайтеся тут, а ми приведемо вам медичну допомогу.

— Ні, — заперечив Габріель, витріщивши очі. — Я хочу розповісти вам, що сталося, а потім забратися звідси. Раптом він повернеться.

— Тепер ви в безпеці, — запевнив його Чендлер.

— Ні, поки не заберуся звідси чимдалі.

Чоловік протяжно і глибоко зітхнув, змагаючись із нервовою енергією, та поморщився, як здогадався Чендлер, потривоживши найгірше забиті ребра.

— Ми можемо привести вам лікаря, — запропонувала Тая, знову повільно наближаючись.

— Ні, я хочу розповісти вам, що сталося.

3

Захована за приймальною кімната для допитів була невеличка й майже завжди використовувалася як їдальня. На противагу літньому жовтому відтінку стін у конторі, тут вони були пофарбовані в темно-зелений. Чендлер десь прочитав, що цей колір робить людей балакучими.

Вузький пластмасовий стілець застогнав під вагою відвідувача. Чендлер улаштувався з іншого боку стола, ПВХ-поверхню¹ якого вкривали плями гірчиці. Варто було б дізнатися, чия черга прибирати — напевно, його.

Сержант звернувся до свого гостя.

— Зараз 23 листопада 2012-го. Будь ласка, назвіть для запису ваше повне ім'я.

— Габріель Джонсон.

— Звідки?

— Родом я з Перта, але... як ви кажете? Без постійного?..

¹ ПВХ — полівінілхлорид, різновид пластмаси.

— Без постійного місця проживання.

— Саме так. Без постійного місця проживання. Пере-
прошую, у мене в голові трохи... — Габрієлів погляд обле-
тів кімнату, наче чогось шукав. Там не дуже було на що
подивитися.

— Вік?

— Тридцять.

Чоловік говорив утомлено, очевидно, що він пережив
важкі часи, подумалося Чендлерові. Засмага глибоко в'їла-
ся в його шкіру, приховуючи рубці від акне, якими були
поцятковані досі хлоп'ячі щоки.

— І що ви робите тут, на півдні?

— Шукаю роботу.

— Ким?

— Робітником, помічником у сільському господарстві,
будь-ким. Я гадав, що можу тут постукатись у кілька місць.

— Якихось конкретних?

— Ні. Але я чув, що є куди.

Габрієль мав рацію. Тут, на безкрайніх рівнинах, чиї
велетенські простори можна було порівняти з територія-
ми невеличких країн, було чимало ранчо, на яких розво-
дили худобу, і садиб. У чоловіка була худорлява жилиста
статура, що пасувала для роботи на них; він мав вигляд
людини, яка звикла жити на переважно м'ясній дієті та
братися за всяку роботу: від перевірки свердловин для
води до збирання і таврування худоби.

— І як ви зустріли цього... Гіта?

Зачувши це ім'я, гість здригнувся, і йому знадобилася
мить, щоб зібратися.

— Я був у Порт-Гедленді. Напередодні водій вантажів-
ки підкинув мене до Ексмута.

— Знаєте, як його звуть?

Габрієль здвигнув плечима, наче це не мало жодного
значення.

— Лі-якийсь-там. Китаєць, років п'ятдесяти. Товстий.
Палив готові самокрутки, запхані за сонцезахисний кози-
рок. Більше нічого не можу про нього сказати.

— І він викинув вас у Порт-Гедленді? — перепитав
Чендлер.

- Ага, він прямував до Дарвіна.
- Що ви робили у Порт-Гедленді?
- Спав.
- Де?
- У парку.
- Як називається?

Габрієль похитав головою.

— Не зна'. Я не оглядав визначні пам'ятки. Там була трава... дерева... лавиця. Самі знаєте, як воно буває у парку.

Чендлер занотував собі це, щоб потім копнути глибше.

— Продовжуйте.

Напружений чоловіків голос трохи розслабився, та однаково тремтів, наче гавкіт знервованого пса.

— Наступного дня я вирішив податися у глиб материка. Пошукати роботу.

— Чому не залишилися на узбережжі?

— Один хлопчина в Ексмуті сказав мені, що краще їхати углиб. Казав, що люди здебільшого стирчать на узбережжі, бо там легше пересуватися, але через надлишок робочої сили господарі ні хріна не платять. А ще це звучало як пригода. — Габрієль раптом змовк, наче загубив хід думок. Чендлер вирішив дати йому повагатися, щоб слова і думки потекли природно.

Габрієль із зусиллям кліпнув, повертаючись до реальності.

— Я був... на дорозі, що вела з міста... на головній. — Він зупинився і подивився на сержанта. — Назви я не знаю.

А Чендлер знав. Шосе 1, чорна жила, що кінець кінцем перетворювалася на Шосе 95, яке вело до Вілбрука. Він безліч разів їздив туди-сюди цим маршрутом, особливо коли почав зустрічатися з Тері, в ті часи, коли вона ще була жвавою завсідницею вечірок із узбережжя. Тоді він ще не знав, що узбережжя ніколи її не відпустить.

— Я йшов сам, сонце засліпило мене, і я не бачив, хто рухається назустріч. Позаду я почув гуркіт двигуна і підняв палець. Дві машини того ранку вже проїхали повз мене, тож я чекав, що ця теж поїде далі... але вона з'їхала на узбіччя.

— Ви можете її описати? — запитав Чендлер. Він дивився на одностороннє дзеркало і сподівався, що Таня спосте-

рігає за всім цим. Востаннє вони записували тут свідчення рік тому. Справа була про домашнє насилля. Джун Тіндалі образилась на чоловіка, який радше проводив вечори зі своїми голубами, ніж із нею, і зламала йому руку хокейною ключкою.

— Таке квадратне авто. Не пам'ятаю марку. Здається, значок відвалився. Темно-коричнева... але це могла бути пилюка, вона навіть вікна вкривала. Один стоп-сигнал не працював, це я пригадую. Я підбіг до машини, побоюючись, що вона будь-якої миті може рушити. — Габріель із жалем подивився на Чендлера. — Краще б він так і зробив.

— Реєстраційний номер?

Чоловік похитав головою.

— Теж вкритий пилюкою. Мабуть, навмисно.

— Гаразд, продовжуйте.

— Отже я сів у машину. Напевно, мені слід було спершу роззирнутися, але мені негайно потрібна була робота. Необхідно було знайти дах над головою та харч.

— То який він... цей Гіт... був на вигляд? — Чендлер наготувався занотовувати. Він сподівався, що опис буде наочніший, ніж у випадку з автомобілем: невідома марка, невідомий реєстраційний номер, запилюжена квадратна автівка. Схожа на більшість лайна, що їздить місцевими дорогами.

Габріель заплющив очі та вдихнув повітря. Чендлер не переривав мовчанки. Він подивився на одnobічне дзеркало та власне відображення у ньому. На нього витріщився невеселий коп, втомлені кола під очима лише посилювали гостроту ясного блакитного погляду.

— Невисокий... на кілька сантиметрів нижчий за мене. Каштанове волосся. Засмаглий, наче працював просто неба. А ще кремезний. Він сказав, що йому тридцять, як і мені, але здавався типу... не зна'... нервовим. — Габріель зробив паузу. — Напевно, я мав би помітити, що в ньому було щось *темне*.

— Що ви маєте на увазі, коли кажете «темне»?

— Щось... нездорове, — пояснив Джонсон. — Борода маскувала його риси. Наче він поступово перетворювався на тінь.

Чоловік витріщився на Чендлера, мовби шукав підтвердження, що ці слова мають сенс не лише всередині його черепа.

— Ви не мусите нагадувати мені, яка дурнувата ідея ловити автівку в цих краях, — додав він, раптом спробувавши захиститися. — Він був нормальний на вигляд, або мій мозок переконав мене, що він був нормальний на вигляд. Я знав... чи думав, що знаю... якби він спробував щось зробити, я міг захиститися. Він сказав, що його звуть Гіт, і він повертається з міста, куди їздив за припасами. Навіть це змусило мене почуватися краще. Ну, тобто, жоден вбивця не буде представлятися... так?

Він знову підвів погляд, шукаючи якогось підтвердження. Чендлер кивнув, попри те, що не був певен, чи погоджується. Якщо Гіт запланував убивство, то чому б не вибвкати кілька деталей? Утім про дещо це йому таки сказало. Той факт, що Гіт почувався достатньо впевнено, щоб спокійно базикати з майбутньою жертвою, попередив сержанта, що чоловік уже це робив, він достатньо розслабився, щоб узяти на себе відповідальність, а нахабства йому вистачило, щоб бути відвертими із жертвою: номер п'ятдесят п'ять. У животі метеликами завбільшки з орлів закружляли хвилювання і жах. Це може бути велика справа. Йому необхідно було витягнути ще кілька деталей, перш ніж жертва закриється в собі.

— Він розповів вам щось про себе?

— Лише те, що живе неподалік.

— У Вілбруку? — Чендлер не міг пригадати жодного Гіта з цих країв, однак припускав, що ім'я могло бути вигадане. Тепер він міркував про те, хто з місцевих міг убити стількох людей. У Вілбруку божевільних вистачало, але жоден із них не мав достатньо клепки, щоб упоратись із таким. Напевно.

— Ні... я не зна'... просто десь *тут*, так він сказав. Про мене, в нього був східний акцент. Хай там як, він мені здався достатньо привітним. Я шукав того, хто може мене підкинути, а не рідну душу.

Чендлер кивнув, заохочуючи його продовжувати.

— Я сказав йому, що родом із Перта. Коли він зауважив, що я опинився далеко від дому, я відповів, що мусив поїхати

туди, де є гроші, і що тут, на півдні, самі неродючі землі, але в них є своя краса. — Габрієль здвигнув плечима і скривився. — Це брехня, але я виявив, що поїздки завжди слід трохи перехвалити. Гадаю, повія зробила б так само.

Чендлер уважно розглядав його. Гримаса означала, що це був не жарт, а філософія, якої чоловік дотримувався.

— За годину ми проїхали кілька з'їздів до ферм. Я сказав йому, що тут мене влаштує, але він заперечив, що сюди й так усі кидаються. Сказав, це те саме, що зупинитися на першому водопої на своєму шляху, великому, де тварини вже скаламутили воду. Сказав, що тут платять фігну, а на тих фермах, що подалі, буде краще. Я запитав, чи він працював у них раніше, раптом він міг підкинути мені ім'я чи роботу, але він не відповів. Я подумав, що так, мабуть, і було, але потім сталося щось таке, про що він не хоче говорити.

Чендлер записав собі, що слід пошукати Гіта на деяких фермах; може, хтось пригадає, що він працював у них.

Габрієль продовжував:

— Ми їхали ще півгодини, навколо була сама тільки курява. Я почав розмірковувати, як комусь вдається там вижити, не кажучи вже про стадо худоби. Від побаченого мені захотілося пити. Вікна були опущені, та повітря однаково закипало. Він, мабуть, прочитав усе в мене на обличчі. Сказав, що ззаду є вода, якщо я хочу. Так він мене і ввіймав.

— Вода?

Габрієль кивнув.

— Вона мала вапняний присмак, але тоді мене це не надто займало. Це була вода, а я страшенно хотів пити. — Чоловік виснажено подивився на Чендлера, немов відчув до себе огиду. — Я майже одразу зробився сонний. Спершу подумав, що це мене спека так виснажила, але стан щомиті погіршувався. Я спробував підняти руки і не зміг. Здавалося, наче вони не прикріплені до мого тіла. Пам'ятаю, що повернувся, щоб глянути на Гіта. Він просто дивився на мене, ніби не відбувалося нічого дивного. Просто процес, який він уже бачив безліч разів. Він навіть не дивився на дорогу чи куди ми їдемо, а лише витріщався на мене, як мені здалося, кілька годин. Його обличчям совалася тінь, аж поки нарешті я не міг роздивитися нічого,

крім обрисів його черепа. А тоді, гадаю, я відключився. Напевно, він отруїв чимось воду.

Габрієлів погляд знову пустився в танок. Чендлер упізнав цей вираз. Спонтелічена жертва намагається заповнити пробіли, але їй це не вдається.

— Я прокинувся в якійсь дерев'яній повітці. Не зна', скільки часу я був без тями, але крізь щілини досі лилося світло, тому, гадаю, минуло лише кілька годин. — Раптом його обличчя витягнулося від тривоги. — Якщо сьогодні не п'ятниця...

— Ні, четвер, — запевнив його сержант.

Схоже, це подарувало Габрієлеві певне полегшення. Той факт, що він не втратив день свого життя. Той факт, що він узагалі продовжував жити.

— Він прикував мої зап'ястя до крокви.

— Прикував? — перепитав Чендлер.

— Ага... такими товстими залізними штуками. Дві петлі у формі літери «D», з'єднані прикріпленням до стіни ланцюгом. Такі ж були на щиколотках. Вони не кріпилися до стіни, але рухатися в них було неможливо. Не те щоб я планував втекти. Він про це подбав.

— Ви були на фермі? У лісі? На подвір'ї?

— Там, нагорі, — пояснив Габрієль. — На тому пагорбі, про який ви казали. Крізь шпарини я бачив дерева. Закутий у сараї з пилами, сокирами і таким іншим. Там не було нічого зайвого, але я був прикутий, тож мені все здавалося смертоносним.

— Можете розповісти мені ще щось про це місце? Звуки? Запахи?

Габрієль знизав плечима.

— Брудна підлога. У кутку був запас дров для грубки. Я чув якісь рухи за стіною, тож подумав, що мене прикували біля хижі. Покликав на допомогу. Тоді з'явився Гіт. Я запитав його, де я — він сказав «удома». Я благав його відпустити мене, обіцяв, що нікому не розповім, що він зробив. Він наказав мені заспокоїтися. Його голос лунав розгнівано, наче я відірвав його від чогось важливого.

Габрієлеві ноги почали тремтіти під столом. Очі вивчали кімнату, наче шукаючи шлях до втечі.

— Перепрошую, я... у мене просто невеличка клаустрофобія.

— Хочете відчинити двері?

— Прошу.

Підвівшись зі стільця Чендлер відчинив двері, за якими була контора з рядком невеликих вікон високо над низкою сірих шафок на дальній стіні кімнати. Габріель витріщився на них.

— Я злякався, що він збирається одразу щось зробити. Він підійшов до мене впритул. І саме тоді сказав про номер п'ятдесят п'ять. Це було єдине, що він кинув, перш ніж повернутися до дверей. Я був занадто наляканий, щоб запитати його, що саме він має на увазі. Але, гадаю...

Габріель змовк.

— Що гадаєте? — запитав Чендлер, помираючи від бажання почути, як хтось озвучує його власні припущення.

— Що я мав стати п'ятдесят п'ятою жертвою.

День був достатньо спекотний, щоб розплавити пластик, та сержант однаково відчув, як мороз пішов поза шкірою. Схоже, розповідаючи свою історію, Габріель знову переживав її, його жилаві м'язи танцювали під закривавленою футболкою, сухожилля на передпліччях весь час напружувалися. Чистісінький жах.

— Він сказав не перейматися тим, чи вб'ють мене, — продовжив чоловік. — Адаже мене, звичайно, вб'ють. Так було написано.

— Що ви маєте на увазі під «так було написано»? — поцікавився Чендлер.

Габріель здвигнув плечима.

— Я знаю не більше за вас, офіцере.

— Гаразд, продовжуйте, — попросив Чендлер, записуючи фразу.

— Я знав, що мушу звільнитися, тож щойно він пішов, спробував вибратися з кайданків. — Чоловік показав пухирі на долонях і зап'ястях, червоні роз'ятрені сліди навколо них, шкіра була подерта, а тоненькі волосинки вирвані з корінням. — Я смикав їх, намагаючись вирвати зі стіни. Продовжував кликати на допомогу. Він жодного разу не прийшов і не наказав мені заткатися. Він не

переймався тим, що мене хтось почує. Саме тоді я зрозумів, що опинився в дідька на рогах. Я продовжував смикати і зрештою спромігся зламати один замок, проте друга рука досі була прив'язана до стіни. Я потягнувся вільною долонею до лавиці, щоб спробувати схопити якийсь інструмент. Мало не викрутив плече з суглоба, але зміг дістати до сокири. Спробував відрубати те, що залишилося від кайданків, не відрубавши собі зап'ястя. Боявся, що він прийде і застукає мене. Я лише мріяв про шанс на втечу. Змовк, але злякався, що це приверне його увагу, тож взявся волати, заглушуючи звуки, з якими сокира рубала метал. Вона дзеленчала, як грьобаний церковний дзвін.

Він підвів погляд.

Чендлер кивнув, закликаючи продовжувати, зачудований яскравими спогадами чоловіка. Слова текли з його рота, наче вода з прорваної греблі.

— Мені якось вдалося погнути метал, наче якійсь надлюдині, і я звільнив другу руку. Ключ від кайданів на ногах висів там на цвяху, тож за кілька секунд я вибрався з них. Почувався наляканішим, ніж коли був закутий. Пригадую, як спробував штовхнути двері повітки, але на них був навісний замок. Єдиним виходом були двері поруч. Ті, з яких з'являвся він. Тож я відчинив їх. За ними була невеличка кімнатка, повна продуктів.

Габрієль важко видихнув. Наче перед тим затамував подих.

— А Гіт? — хотів знати Чендлер.

— Сидів за столом, укритим папером і мапами. На стіні висів великий хрест. Я навшпиньки пішов до дверей, але коли відчинив їх, заскрипіли петлі. Він обернувся. Ми витріщилися один на одного як застигли. А потім почалася гонитва. Я вибрався на вулицю, проте, здається, наче опинився посеред лощини. Навкруги лише дерева й земля. Я й гадки не мав, куди прямувати, тому побіг праворуч.

— Чому праворуч?

— Не зна'... думаю, через те, що я правша... не можу сказати вам, чому. Усе навкруги було однакове. Ноги затерпили від кайданів, але я розумів, що мушу рухатися швидко, бо не знав, чи є у нього зброя.

Чендлер майже бачив, як Габрієлеве серце гупає під футболкою. Спогади накрили його рясною і неконтрольованою хвилею. Зробивши глибокий вдих, який, здавалося, витягнув із задушливої кімнати останній кисень, Джонсон повів далі.

— Я прямував до хребта. Озирнувся і побачив його за десяток метрів від себе. Продовжував бігти, аж поки не перечепився за якийсь клаптик розпушеного ґрунту і не впав на маленьку галявину. Уся земля там була перекопана. — Габріель уперся поглядом у сержанта. — Це були могили.

Здавалося, атмосфера в кімнаті зробилася ще гнітючішою.

— Могили? — Чендлер нахмурився. — Звідки ви знаєте? Габріель похитав головою.

— Я не... не точно. Пам'ятаю лише, що тоді подумав, що вони схожі на могили. П'ять, шість, сім, можливо... прямокутні латки. — Чоловік змовк і витріщився на сержанта так, наче щойно збагнув, як близько був до смерті.

— Я підвівся, кинувся бігти і піднявся на пагорб. Сподівався, що з верхівки зможу побачити щось, але там не було нічого, лише схил із протилежного боку. Мені не слід було зупинятися.

Знову ковтнув повітря. Зібрався. Жовна на вилицях смикнулися.

— Він стрибнув на мене. Я спробував відбиватися... але не влучав. Принаймні не так, щоб зупинити його. Ми котилися і котилися... а потім я почав падати. Наче у невагомості. Ви ніколи такого не відчували? — Габріель подивився на Чендлера.

— Ні, не доводилося.

— Це навдивовижу бадьорило. Аж поки я не приземлився. Наче мене потяг збив. Наче я цілковито покинув власне тіло. Я подумав, що все скінчилося і я опинився в раю. — Чоловік подивився на сержанта, шукаючи розуміння.

Попри те що батьки прищеплювали йому і його двом дітям релігійні чесноти, Чендлер ніколи не міг назвати себе активним вірянину. Релігія була йому подібна до

домашніх помідорів. Легше споживати, ніж вирощувати. Це нагадало йому, що Сара, його старша донька, йде завтра до першого причастя. Він збирався допомогти їй із цим сьогодні ввечері, порепетирувати, що слід казати, коли вклякати, коли підводитися...

— Я прийшов до тям трохи пізніше і вдруге за день вимушений був визначати, де я є. Побачив над собою хребет і зрозумів, що впав. Біль від приземлення повернувся, потім я згадав Гіта. Він лежав поруч зі мною. Розтягнувся на землі, а бруд навколо нас перемішався з кров'ю.

— Він був мертвий? — Мертвий підозрюваний значно спростив би Чендлерове життя.

— Я не зна'.

— Тобто «не знаєте»?

— Я не зна', був він живий чи ні. Не підходив до нього ближче, раптом він лише прикидався мертвим. Я бачив фільми, офіцере. Мені слід було забиратися. І я так і зробив.

— І залишили його там?

Габрієль кивнув. Це не підтверджувало факту смерті. Чендлерові довелося припустити, що Гіт вижив. Ясності бракувало, і це дратувало його. Йому доведеться організувати полювання на пораненого чоловіка; полювання в тому лісі. Однак якщо Габрієлеві вдалося за кілька годин дістатися до міста, Гіт теж міг із цим впоратися. Можна було знайти його, врятувати його, заарештувати його.

— Як ви дісталися до міста? — поцікавився сержант.

— Мені пощастило. Кілька годин я кульгав, а потім перетнув ґрунтову дорогу. Я пішов нею, шукаючи допомоги, та ніхто не минав. А потім я натрапив на старий велосипед. Він був у біса іржавий, але кращий, ніж нічого. Я доїхав до кінця ґрунтової дороги, побачив удалині місто і поїхав до нього, перелякано зіщулюючись, коли повз мене проїжджали машини; я боявся, що з однієї з них вистрибне Гіт або якась із них спихне мене в канаву — і кінець.

— Що це за дорога? — перепитав Чендлер. Це б звузило поле пошуків.

Габрієль похитав головою.

— Не зна'. Усе розпливається, офіцере. Не думаю, що там була написана назва. Просто ґрунтова дорога. Він переслідував мене. Той виродок... переслідував мене. Але я впорався.

Сказавши це, Габрієль розслабився на стільці, виснажений переказуванням своєї історії, тягарем, який тимчасово зняв із плечей. Чендлер вивчав його. Чоловікові очі залишалися заплющені, мова тіла підказувала, що обачне полепшення стиснулося до затяжної тривоги.

— Тепер ви в безпеці.

Очі розчахнулися. А потім і вуста, з'явилася слабенька покручена посмішка, змигнули ідеально рівні зуби: щасливі гени або відмінна робота стоматолога.

— Я лише хочу піти додому, — нагадав Габрієль.

— Я думав, у вас його немає.

— Немає.

— То куди ж ви підете?

— Куди завгодно. *Погалі* звідси.

— На іншу ферму?

— Ні, до біса її.

— Мені б хотілося, щоб ви трохи побули тут.

Габрієлева усмішка перетворилася на насупленість. Такого йому не хотілося чути.

— Чому?

Отримавши чоловікову заяву, Чендлер не мав повноважень його тут тримати. Час було вигадати щось, щоб забарити його тут.

— На випадок, якщо нам знадобиться опізнати тіло.

Габрієль у відповідь так на нього зиркнув, що сержант замислився, чи чоловік, бува, не бачить його хитрощів наскрізь? Очі, які нещодавно мріяли тільки про втечу, вмить зробилися спокійні й зосереджені. Здавалося, вони блага-ли Чендлера сказати правду, засуджували його брехню.

— Де я залишуся?

Чендлерові на думку одразу спали камери, але вони навряд чи приваблять наляканого Габрієля. Утім можна запропонувати одну ніч у розкошах...

— У місті є чудовий готель.

Це було не зовсім щиро. Місце, яке тримав Олі Орландер, не було палацом, однак для батрака, що звик ночувати в спальні на двадцять людей, воно могло видатися достатньо розкішним.

— Окей, — ухильно озвався Габріель.

— Я поставлю когось на варту.

Він це зробить. Джим залюбки сидітиме там цілий день зі своїми напіврозгаданими кросвордами.

— Є хтось, кому ми можемо зателефонувати? — поцікавився Чендлер.

— Ні, — різко кинув Габріель. Доброзичливість, яку намагався встановити між ними сержант, зникла. Схоже, тема родини зачепила чоловіка за живе.

— Не маєте родини? — продовжив роз'яструвати рану Чендлер. У відповідь лише повільне похитування головою.

— Чому? — Чендлер випробовував долю, але він умисно навчився знаходити вразливі місця, щоб маніпулювати ними на допитах, і звичку цю важко було вимкнути. Іноді це гнівало не лише інших, а й його самого.

Габріель кинув на нього той самий холодний погляд. Погляд, який значив, що Чендлерові не слід наполягати, тож сержант вирішив не робити цього. Цей чоловік достатньо пережив сьогодні й не мусить озвучувати причин, чому не має родичів, яким можна було б зателефонувати. Але Габріель врешті-решт урятував його від цієї неприємності.

— Вони померли, офіцере.

Він сказав це без жодної емоції, посмикування припинилося, нервова енергія вичерпалася. Після нестямної втечі, бігу, щоб урятувати життя, знущань, яке вистраждало Габрієлеве тіло, він, схоже, нарешті вимкнувся.

— Сержанте, — сказав чоловік повільно, і його м'який голос застелив усе навколо шовком. — Єдине, що об'єднує нас всіх після народження, — потреба мати батьків та розрада віри. Мене підвели обидві.

— Ви про що?

Габріель зітхнув і заплющив очі.

— Нічого. Родинні штуки. Я стомлений, злий, наляканий. Я просто хочу поспати.

Чендлерові кортіло вистрілити ще кількома запитаннями, але хтось перерізав ниточки маріонетки з протилежного боку стола.

Він відвів Габрієля назад до контори; чоловік нетвердо тримався на ногах, наче намагався не впасти. Таня приєдналася до них, злегка кивнувши Чендлерові на підтвердження того, що запис відбувся успішно.

— Що у нас є з одягу? — запитав її сержант.

— Небагато, — озвалася жінка, вивуджуючи сорочку зі скриньки з одягом, який не вдалося продати навіть благодійним крамничкам.

З купи лахміття вона вибрала найкраще: вкриту плямами помаранчеву футболку з маленьким полум'яним логотипом на грудях.

— Це навіщо? — поцікавився Джонсон, коли Чендлер простягнув її йому.

— Щоб одягнути.

— У мене є своя. — Габрієль подивився на власну закривавлену футболку. — Не хочу обтяжувати вас.

— Ви не можете тинятися містом у такому вигляді. Налякаєте наших мешканців, — пояснив Чендлер, коли вони йшли подвір'ям відділка, обнесеним стінами з піщанику, до поліційних машин.

Габрієль подивився на сержанта. Він уже не здавався таким найжаченим.

— Я маю не так багато, сер. Мені не хочеться нічого віддавати. Навіть якщо йдеться про футболку.

Чендлер зрозумів цю сентиментальність. У дитинстві він теж гарячкувато захищав свої речі. Якимось він навіть побився зі своїм найкращим другом — давно втраченим найкращим другом — Мітчеллом за старий футбольний м'яч, який копали стільки разів, що він утратив форму і котився, ніби Браян Іст уздовж Принц-стрит суботньої ночі.

— Ви не мусите. Просто візьміть футболку і носіть її. Вважайте це за подарунок, — запропонував сержант.

Габрієль узяв її.

— Спершу я прийму душ, — сказав він, коли вони підійшли до блискучої білої поліційної машини.

Чендлер від'їхав від відділка й попрямував до міста. Пообіднє сонце негайно взялося варити їх зсередини, пекельне тепло намагалося приклеїти тіла до чорного пластику сидінь і тушкувало у власному соку.

Коли вони проїжджали повз сімейні заклади й закинуті крамнички на головній вулиці, Чендлер глипнув на свого пасажиря. Габріель витріщався на нього, витягнувшись на сидінні, його спокійна поведінка відповідала мові тіла. Тепер він опинився під захистом поліції, і Чендлер сподівався, що вони не підведуть потерпілого.

— Ви впевнені, що вам не потрібен лікар? — перепитав він.

— Гадаю, це лише синці. Він нічого не зможе мені дати. Біль принаймні нагадує мені, що слід залишатися пильним.

Чендлер подарував йому усмішку.

— Заждіть, коли матимете колишню дружину.

На обличчі пасажира теж промайнула усмішка.

— Коли це сталося?

Навіть голос у Габріеля розслабився. На зміну нервовому скавчанню прийшли спокусливі теплі інтонації нічного радіодіджея. Палкий голос виводить сумні мелодії, заколисуючи слухачів. Здавалося, наче сержант опинився в машині з абсолютно іншою людиною.

Чендлер зробив паузу, підраховуючи в голові.

— Сім... сім із половиною років тому.

— Довгий час. Сумуєте за нею?

— Ні, відколи вона погрожує забрати моїх дітей.

— Ох. — Габріель не відводив від нього очей. — Вона має якісь підстави забрати їх?

Сержантові не надто хотілося заглиблюватися в це з незнайомцем, але його голос був наче плече, на якому можна поплакати; Чендлер — опівнічний слухач, що дзвонить до студії, не в змозі заснути й вибовкуючи свої страхи і скорботи.

— Я так не думаю.

— Скільки у вас дітей?

— Двоє. Це, мабуть, єдина річ, що добре вдалася в моєму житті. — Чендлер усміхнувся і подивився на свого пасажира. — Дві добрі речі.

Якщо розмови про Тері випробовували його нерви, він ніколи не нехтував нагодою звеличити чесноти своїх дітей, наче компенсуючи те, що не міг бачити їх так часто, як йому хотілося б. Ця робота має негативні наслідки: понаднормові години, нічні зміни, паперова робота і судові процеси.

— Скільки їм?

— Сарі майже одинадцять, а Джасперові буде дев'ять.

— Сара і Джаспер. Гарні імена, — озвався Габріель.

Чендлер помітив у цьому компліменті якісь почуття.

— У вас немає дітей? Чи подружки? Ані братів, ані сестер? Кузенів? Дядьків?

Хитає головою.

— Ні. Нікого. — Різкий оборонний тон із відділка повернувся.

— Перепрошую, — вибачився Чендлер. Він не міг уявити, як це — жити без родини.

Кілька секунд Габріель дивився на нього і мовчав. Його погляд бентежив. Нарешті він смиренно озвався:

— Я звик до цього.

— Раніше ви сказали, що сім'я і релігія підвели вас...

Чендлер дав фразі зависнути в повітрі між ними, поки автівка проїжджала повз пам'ятник Стюартові Мак-Аллену, шотландцю, що знайшов тут залізну руду і знову вдихнув у містечко життя. Утім щастя протривало лише кілька десятиліть. Тепер, коли свердловини були вичерпані й покинуті, молодь поволі почала роз'їжджатися по заможніших краях. Він не міг їх звинувачувати. Люди мусять їхати туди, де є робота. А тут її було небагато.

Габріель, попри те що йому дали час, не відповідав. Можливо, не йшлося про серйозне: просто щось зірвалося з язика у напружену мить, родинна сварка, яку не варто обговорювати з незнайомцем. Як і битва за опіку, яка на нього чекала, вирішив Чендлер. Вони проїхали повз яскраво-помаранчеву веранду готелю «Ред Інн», закладу, який гордовито наголошував, що працює з кінця XIX століття, хай

навіть двічі змінював приміщення, перш ніж влаштуватися на нинішньому місці у 1950-му; того року народилася його мама.

Габрієль перервав сержантові думки.

— То що відбуватиметься далі?

— Заведені процедури.

— Які? Мені було б легше, якби я переконався, що ви знаєте, що робите.

— Ви нам не довіряєте?

Нерішуча Габрієлева усмішка не давала відповіді.

— Ми знаємо, що робимо, пане Джонсоне. Я займаюся цим понад десять років.

— Але зі скількома серійними вбивцями ви мали справу? — Це було чесне зауваження.

— Поселивши вас у готелі, я складу KLO4¹.

— Що? — перепитав Габрієль.

— Ка-Ел-О-Фор. Орієнтування для розшуку.

— Ох! — Чоловік здригнувся. — Це має сенс.

— Я відправляю їх до Поліції штату, Північної території і Південної Австралії просто, щоб бути певними. Потім ми організуємо пошуки на Пагорбі, спробуємо знайти хлопця або його тіло, а тоді перевіримо, де ті могили. Однак мушу визнати, що знайти того хлопаку, знайти Гіта, якщо він фахівець із виживання у природі, буде непросто, зважаючи на розміри території.

Чендлер подивився на Габрієля. Видно було, що така відповідь дещо стурбувала його пасажира.

— Ми відправимо на пошуки гелікоптер і літак.

— Так, наче шукаєте когось зниклого?

— Типу. А ще розпочнемо пошуки на землі.

— Схоже на пошуки голки в копиці сіна.

Сержант здвигнув плечима.

— Це все, що ми маємо, наша сила в числі — одна людина проти сотень.

— Як Ісус проти безбожників.

Чендлер глипнув на нього.

— То ви релігійна людина?

¹ Keep a look out for — пильнуйте за (англ.).

Літературно-художнє видання

ДЕЛАРГІ Джеймс

55

Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *В. В. Пасічна*
Художній редактор *А. В. Белякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *В. М. Немашкало*

Підписано до друку 25.06.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Baltica». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 8000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів
- див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці художників,

перекладачів, редакторів

e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55

e-mail: kyiv@ksd.ua

Деларгі Д.

Д29 55 : роман / Джеймс Деларгі ; пер. з англ. Є. Даскал. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 320 с.

ISBN 978-617-12-5106-9

ISBN 978-1-4711-7752-1 (англ.)

Габріель був весь у крові, коли ввірвався до поліцейського відділка. Його хотіли вбити. Чоловік на ім'я Гіт, у якого був жахливий список жертв. Габріель мав стати 55-ю жертвою. Класична історія про серійного вбивцю, подумав би детектив Дженкінс, — якби через кілька днів до відділка не зайшов той самий Гіт і не заявив, що ледь не став 55-ю жертвою маніяка на ім'я Габріель. Дженкінс розуміє, що ці двоє якось пов'язані. Та один із них — свідок. А інший — убивця. Тільки одному з них відомо, що насправді означає цифра 55. Якщо це номер нової жертви, то чиє ім'я буде наступне?..

УДК 821.111